

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж2 201/21
24.6.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Јелене Стевановић, председника већа, Иване Марковић Радојевић и Радмиле Радић, чланова већа, у парничном поступку по тужби тужиоца АА из ..., ... улица број ..., кога заступа пуномоћник Милија Станковић, адвокат из Београда, Улица Адмирала Гепрата број 8/1, против туженог ББ из ..., Улица број ..., чији је пуномоћник Немања Марковић, адвокат из Панчева, Улица Војводе Путника број 2, ради измене одлуке о издржавању, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П2 бр. 1513/19 од 09.03.2021. године, у седници већа одржаној дана 24.06.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ жалба тужиоца као неоснована и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П2 бр. 1513/19 од 09.03.2021. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да на име свог доприноса за издржавање тужиоца плаћа износ од 350 евра, у динарској противвредности по средњем курсу НБС почев од 01.09.2019. године па до 01.02.2021. године и то до 05. у месецу за текући месец, а све у року од 15 дана од дана пријема пресуде, уплатом на рачун законског заступника ВВ "Поштанска штедионица" а.д. Београд као неоснован. Ставом другим изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против наведене пресуде тужилац је благовремено изјавио жалбу из свих разлога предвиђених одредбом чл. 373 став 1 Закона о парничном поступку. Жалбене разлоге је образложио и жалбени предлог изнео, тражио и определио трошкове другостепеног поступка.

Испитујући првостепену пресуду у границама законских овлашћења предвиђених одредбом чл. 386 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” број 72/11, 49/13-одлука Уставног суда, 74/13-одлука Уставног суда, 55/14, 87/18 и 18/20) које се примењују на основу одредбе члана 202 Породичног закона, Апелациони суд у Београду оцењује да је жалба тужиоца неоснована.

У спроведеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка предвиђене чланом 374 став 2 тачке 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП на које другостепени суд пази по службеној дужности, због којих би се побијана пресуда морала укинути. Побијана пресуда садржи и потпуне и јасне разлоге о свим важним чињеницама које не противрече садржини доказа у списима, тако да се њена законитост и правилност са сигурношћу може испитати, па не стоје наводи жалбе тужиоца о почињеној битној повреди одредаба парничног поступка из чл. 374 став 2 тачка 12.

У спроведеном доказном поступку ради измене одлуке о издржавању, првостепени суд је утврдио да је правноснажном пресудом Првог основног суда у Београду П2 бр. 1357/17 од 16.05.2018. године, која је преиначена пресудом Апелационог суда у Београду Гж2 бр. 647/18 од 20.09.2018. године, у погледу висине доприноса за издржавање тада малолетног АА, тако што је обавезан тужени ББ да плаћа месечно износ од 250 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате почев од 01.09.2017. године па убудуће, док за то постоје законски услови и то до 05. у месецу за текући месец с тим што је за остале доспеле рате, на име издржавања тужени дужан да плати одједном, у року од 15 дана од дана пријема писаног преписа пресуде, уплатом на рачун законске заступнице малолетног тужиоца ВВ. У време доношења побијане пресуде, тужилац је напунио 18 година, живи са мајком, трећи је разред гимназије, мајка тужиоца са којим тужилац живи остварила зараду у висини од 102.312,95 динара у фебруару и марту 2020. године а у периоду од априла до јула 2020. године у износу од 109.885,38 динара у истом периоду тужени је у месту запослења ГГ д.о.о.у периоду од 01.08.2019. године до 31.01.2020. године остварио месечни просек нето зараде у износу од 100.403,17 динара а у периоду од 01.09.2019. до 30.06.2020. године месечни просек нето зараде остварио је износ од 94.554,45 динара. Тужени, дужник издржавања, како је навео у исказу датом у својству странке, станује у кући у ... која је у његовом власништву где живи са оцем и ванбрачном супругом, која је незапослена, има трошкове око куће на месечном нивоу са грејањем око 22.000,00 динара, месечни трошак за гориво око 13.000,00 динара, издржава ванбрачну супругу, а очева пензија се троши на очеве лекове. Такође је додао и да има здравствених проблема због којих му је била заказана хируршка интервенција за фебруар 2021. године по комерцијалним условима те да је по том основу имао нужни издатак у висини од 367.000,00 динара, да нема других непокретности и нема законску обавезу издржавања других лица, да на послу и у путу сваког дана проводи око 11-12 сати и да не постоји могућност да се додатно радно ангажује како би остварио додатну зараду а да након плаћања редовних трошкова за живот му остане укупно 35.000,00 динара за храну, лекове и за хигијену. Такође је навео да преко утврђеног износа пресудом не доприноси издржавању тужиоца на други начин јер међу њима не постоји добра комуникација.

Оценом изведених доказа првостепени суд је правилно закључио да се

околности, од доношења раније судске одлуке о издржавању тужиоца, нису измениле на страни тужиоца, имајући у виду да је од доношења другостепене пресуде којом је преиначена, претходно донета првостепена одлука о висини доприноса за издржавање, протекао кратак рок, односно само годину дана, те да је тужилац и у време доношења претходне, тачније у време правноснажности претходне пресуде која је постигнута преиначењем одлуке првостепеног суда, био ученик гимназије те да се трошкови издржавања тужиоца нису драстично повећали, већ да је све наведене трошкове (исхране, хигијене, обуће, одеће, летовања, зимовања, његове потребе за ваншколским активностима) имао и раније. Утврђено је и то да је дошло до промењених околности на страни туженог, у односу на време доношења претходне одлуке о утврђивању висине обавезе издржавања, имајући у виду да се здравствено стање туженог погоршало те да су се појавили нужни трошкови лечења, а да истовремено тужени не остварује већу зараду од оне коју је остварио у време доношења претходне одлуке.

Наведено чињенично стање утврђено потпуно и поуздано и оно логично и недвосмислено произилази из доказа у списима које првостепени суд правилно оценио у складу са одредбом чл. 8 ЗПП-а. Жалбом тужиоца утврђено је чињенично стање, без успеха се доводи у сумњу, а у њој нису истицане нове чињеници нити предлагани нови докази у смислу одредбе чл. 372 став 1 ЗПП-а.

Полазећи од овако правилно утврђеног чињеничног стања, правилно је првостепени суд закључио да нису испуњени услови из чл. 164 Породичног закона за повећање обавезе издржавања. Имајући у виду утврђене потребе тужиоца које се нису промениле у односу на време раније донете пресуде суда којом је утврђен износ издржавања у висини од 250,00 евра у динарској противвредности месечно, а који износ је у складу са могућностима тужиоца и довољан да подмири део потреба тужиоца, које у преосталом делу, иначе подмирује мајка тужиоца како свакодневном негом и старањем, тако и у новцу, и која остварује исту висину зараде као и тужени.

Одредбом чл. 164 Породичног закона – ПЗ (“Службени гласник РС” број 18/2005, 72/2011, 6/2015) предвиђено је да се висина издржавања може смањити или повећати ако се промене околности на основу којих је донета претходна одлука.

Неосновано се жалбом тужиоца оспорава потпуност и правилност утврђеног чињеничног стања, указивањем да првостепени суд није узео у обзир све законом предвиђене критеријуме од којих зависи висина издржавања. Породичним законом је прописано да се издржавање одређује према потребама повериоца и могућностима дужника издржавања, при чему се води рачуна о минималној суми издржавања (члан 160 став 1). Потребне повериоца зависи од његових година, здравља, образовања, имовине, прихода, те других околности од значаја за одређивања издржавања (став 2) док могућности дужника издржавања зависе од његових прихода, могућности за запослење и стицање зараде, његове имовине, његових личних потреба, обавезе да издржава друга лица те других околности од значаја за издржавање (став 3). Ако је поверилац издржавања дете, висина издржавања треба да омогући најмање такав ниво животног стандарда за дете какав ужива родитељ дужник издржавања (члан 162 став 3). Првостепени суд је, супротно наводима жалбе, утврдио околности које су се измениле на страни туженог, дужника издржавања посебно имајући у виду да је у посматраном периоду изложен трошку нужног медицинског захвата по комерцијалним

условима, док се на страни повериоца издржавања - тужиоца околности нису значајно промениле у односу на период и околности које су биле предмет оцене суда приликом доношења претходне пресуде суда којом је одмерена висина доприноса за издржавања на износ од 250 евра у динарској противвредности. Ово посебно имајући у виду кратак период који је протекао од доношења претходне пресуде, да је тужилац био ученик првог разреда гимназије у време доношења претходне пресуде да је у време доношења побјане пресуде ученик трећег разреда гимназије и да трошкови живота, школовања, одевања и задовољења, како основних животних потреба, тако и културних потреба тужиоца, нису значајно промењене, нити су промењене имовинске прилике мајке тужиоца са којом живи, док се трошкови ваншколских активности тужиоца и развијања додатних интересовања тужиоца у виду часова глуме, скијања те трошкова туристичких путовања морају сагледати адекватно, у складу са стандардом дужника издржавања који је дужан да обезбеди, својим доприносом за издржавање ниво стандарда, који не може бити нижи од његовог стандарда, што значи да се висина обавезе не може опредељивати превасходно према афинитетима повериоца, већ с обзиром на могућности дужника издржавања, а да се при томе начин одмеравања висине управо одмерава на, законом предвиђени начин, у контексту стандарда даваоца издржавања. При томе је за оцену основаности тужбеног захтева за измену одлуке о висини издржавања кључно установити да ли су се околности, од значаја за одмеравање висине обавезе издржавања, промениле на тај начин да изискују измену претходно донете одлуке суда, због чега неосновано тужилац истиче у жалби да је нејасно зашто уопште првостепени суд помиње претходно донету пресуду суда у вези са одлуком и издржавању.

Такође су неосновани наводи жалбе према којима суд није оценио писане доказе приложене уз тужбу које се тичу потреба издржавања, имајући у виду да је првостепени суд посебно ценио да је дужник издржавања - родитељ дужан да повериоцу издржавања – детету, омогући најмање такав ниво животног стандарда какав он ужива, те је оцењено да тужени није дужан да сноси трошкове зимовања тужиоца у Француској, школе глуме, скијања у време Новогодишњих празника, (када су цене смештаја и највише) јер наведени трошкови дефинитивно превазилазе животни стандард туженог. Осим тога, првостепени суд је правилно оценио и (не)могућности додатне зараде туженог, имајући у виду да тужени на месту запослења и на путу од посла до куће проводи 11-12 сати дневно и да му то не оставља време за остваривање додатне зараде. За потребе трошкова медицинских интервенција на страни тужиоца правилно је првостепени суд оценио да тужилац током поступка није пружио доказе да је због здравственог стања изложен додатним трошковима те је суд правилном применом правила о терету доказивања и засновао свој закључак о томе да се околности од којих зависи одређивање висине доприноса за издржавање нису промениле на страни тужиоца у односу на време доношења претходне судске одлуке којом је утврђена висина издржавања од 250 евра у динарској противвредности.

Приликом одлучивања о основаности жалбе, другостепени суд је ценио и остале наводе жалбе које је тужилац истицао у жалби, али их није посебно образлагао сагласно одредби чл. 396 став 1 ЗПП-а јер не могу довести до другачије, за жалиоца повољније одлуке у овој парници.

Потврђена је као правилна и одлука о трошковима поступка јер је донета

правилном применим одредбе чл. 207 ПЗ.

На основу изложеног, Апелациони суд у Београду је одбио жалбу тужиоца као неосновану и потврдио првостепену пресуду применим одредбе чл. 390 ЗПП-а у вези члана 202 ПЗ, а одлука у ставу другом изреке донета је применим члана 165 став 1 у вези са одредбом члана 153 ЗПП-а и члана 202 Породичног закона, јер тужилац није успео у поступку по жалби.

**Председник већа-судија
Јелена Стевановић, с.р.**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић